

Arrest

nr. 134 318 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse herkomst te zijn, afkomstig uit Bayta Tahta gelegen in het district Nablus, gelegen op de Westelijke Jordaanoever. Uw ouders zijn oorspronkelijk afkomstig van Bayta Tahta. U werd geboren in Amman, Jordanië, alwaar uw vader op dat moment aan het werk was. U verbleef met uw ouders in Jordanië tot 1996, waarna het gezin terugkeerde naar Bayta Tahta. U rondde uw middelbare school af in 2008 waarna u een kappersopleiding volgde. Samen met een van uw broers opende u een kapsalon genaamd Saloon Venus al Righala. U werkte in uw kapsalon tot aan uw vertrek uit de Westelijke Jordaanoever in mei 2013.

U verklaarde in 2004, op 14 jarige leeftijd, met uw medescholieren betrokken te zijn geweest bij een protestactie tegen het IDF dat op dat moment het dorp Bayta zou zijn binnen getrokken. U zou mee stenen hebben gegooid waarop het IDF zou hebben geantwoord met traangas en rubberen kogels. U werd opgepakt en ondervraagd. U werd na enkele uren weer vrijgelaten. Niet veel later in november 2004 viel het IDF uw ouderlijke woonst binnen. Aanvankelijk wilde uw vader de deur niet voor hen openen waarop er een geluidsbom werd gebruikt om alsnog uw vader te dwingen de deur te openen. De woning werd helemaal over hoop gehaald en de Israëli's lieten verstaan dat ze hadden vernomen dat er wapens in huis waren. U moest in een militair voertuig instappen en werd nogmaals ondervraagd over andere jongens met wie stenen zou hebben gegooid naar de Israëli's. Enige tijd later werd u even buiten het dorp vrijgelaten. Naar aanleiding van dit incident en de gevolgen die dit heeft gehad voor uw familie, besloot u niet meer aan protestacties deel te nemen.

Desalniettemin werd uw ouderlijke woonst meermaals binnengevallen door het IDF. Uw vader vond dat de situatie niet langer houdbaar was en ging naar de burgemeester teneinde raad te vragen. Hij stelde een document op waaruit bleek dat uw familie in 2004 schade had geleden. U probeerde ook met de Israëli's, meer bepaald met het IDF dat gestationeerd stond aan de controlepost van Hawara, deze situatie te spreken maar zonder enig resultaat. De invallen bleven van tijd tot tijd plaats vinden. Ook werd u regelmatig aan controles onderworpen bij controleposten.

In 2012 werd u, toen u onderweg was naar Ramallah, aan een controlepost genaamd ' Zaterdag ', samen met andere jongens ondervraagd. U kreeg de concrete vraag gesteld om samen te werken met de Israëli's en informatie aan hen door te geven. U kreeg een telefoonnummer van ene J.(...) die u zou kunnen contacteren. U weigerde elke samenwerking en vernietigde uw SIM-kaart bij het verlaten van het checkpoint.

Enkele dagen voor uw vertrek in mei 2013, zou het IDF andermaal, uw ouderlijke woonst zijn binnengevallen. U werd aangesproken op uw weigering om met hen samen te werken. U zou door de soldaten van het IDF zijn mishandeld. Uw knie zou hierbij gewond zijn geraakt en u zou voor verzorging naar het al Rafadiya ziekenhuis zijn gegaan. U besloot dienvolgens het land te verlaten.

Op 7 mei reisde u met uw eigen paspoort via de Allenby Brigde naar Jordanië. U verbleef er drie dagen om vervolgens door te reizen naar Marokko alwaar u enkele maanden verbleef. Via Marokko reisde u naar Nederland. Vanuit Nederland reisde u door naar België alwaar u aankwam op 10 september 2013. Op 23 september wendde u zich tot de Belgische autoriteiten en gaf u te kennen nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: Uw originele identiteitskaart, een origineel diploma van het middelbaar onderwijs, een origineel attest van het lager onderwijs en tenslotte een origineel attest van de gemeente van Bayta in verband met de beschadiging van uw woonst ten gevolge van een huiszoeking door het Israëlische leger (IDF) in november 2004.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat – generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de Westelijke Jordaanoever heeft verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

Vooraleerst dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk mag worden genoemd dat u thans nog in de negatieve belangstelling staat van het IDF omdat u in 2004, als 14-jarige, betrokken zou zijn geweest bij protestacties tegen de aanwezigheid van het IDF in Bayta. U komt immers uit een familie die op geen enkele manier politiek geëngageerd is. Uw politieke activiteiten beperken zich tot het feit dat u als 14-jarige jongen, één keer betrokken zou zijn geweest bij het gooien van stenen naar het IDF. Niet meer niet minder. Gezien tal van Palestijnse jongeren wel een keer in hun leven hun onvrede met de bezetting op deze wijze uiting hebben geven, kan dan ook moeilijk worden in gezien dat uw daden een bijzonder belangstelling zouden genieten van het IDF en dit nog steeds 9 jaar na datum. U dan ook de vraag gesteld waarom u nog 9 jaar na deze feiten in de negatieve belangstelling zou staan van het IDF, dat zich in uw geval uitte in razzia's van de ouderlijke woonst, stelt u hier eveneens geen idee van te hebben (CGVS, p. 10). U voegt er wel aan toe dat het mogelijk te maken had met het feit dat u geweigerd had om met het IDF samen te werken. In dit verband dient te worden opgemerkt dat u deze vraag slechts werd gesteld in 2012 waardoor moeilijk een verband kan worden gezien met uw optreden in 2004 (CGVS, p. 11).

Evenmin kan er veel geloof worden gehecht aan het incident dat enkele dagen voor uw vertrek in mei zou hebben plaats gevonden. U verklaarde dat u zou zijn afgetuigd door soldaten van het IDF daar u weigerde met hen samen te werken. Het mag opmerkelijk worden genoemd dat zij hiertoe zouden overgaan, minstens maanden als het al geen jaar is, nadat u duidelijk had gemaakt niet met hen te willen samenwerken. Verder is het merkwaardig dat u tegenover het CGVS verklaarde dat u voor verzorging naar het ziekenhuis moest gaan, terwijl u in de vragenlijst van het CGVS die werd

ingevuld bij de Dienst Vreemdelingen zaken, liet verstaan geen verzorging nodig te hebben gehad naar aanleiding van het incident. U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt dat u begrepen had of u de vraag werd gesteld of u in het ziekenhuis had moeten overnachten (CGVS, p. 12). Deze uitleg is weinig overtuigend te noemen. Overigens legt u een geen enkel begin van bewijs neer in verband met de verzorging die u in het Rafadiya ziekenhuis zou zijn toegediend (CGVS, p. 12). Er kunnen dan ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij het door vooropgestelde incident dat er in mei 2013 toe zou hebben geleid dat u de Westelijke Jordaanoever verliet.

Wat voorts de vrees vanwege de Israëlische autoriteit in ernstige mate ondermijnt, is het feit dat u officieel de Westelijke Jordaanoever heeft verlaten, waarbij u langs Israëlische controleposten moest passeren (CGVS, p. 11). Dit gegeven toont andermaal aan dat u niet aannemelijk maakt dat u in de negatieve belangstelling stond van de Israëlische autoriteit.

Ook uit de daden die het IDF zou hebben begaan, meer bepaald de razzia's in uw ouderlijke woonst en de kortstondige ondervragingen, kan niet worden besloten dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zo verklaarde u geen enkele keer te zijn gearresteerd (CGVS, p. 11). Evenmin maakt u aannemelijk dat uw woonst in het bijzonder werd gevisieerd. U verklaarde dat ook andere huizen in de wijk werden onderzocht, doch dat zoekacties vaker zouden plaatsvinden in uw ouderlijke woonst (CGVS, p. 10). In dit verband dient ook te worden vermeld dat uw broer, M.(...) L.(...) M.(...) a.(...) M.(...), die op 16 augustus 2011 (OV 6.861.334 CGVS 11/19929) asiel vroeg bij de Belgische autoriteiten, de huiszoekingen die plaats zouden hebben gevonden in de ouderlijke woonst, terloops aanhaalt doch niet vernoemt als een concreet asielmotief, waardoor er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het feit dat uw familie in het bijzonder te lijden had onder deze praktijk (zie vragenlijst DVZ, gehoorverslag 11/19929). Daarenboven dient zich concreet de vraag aan waarom u gedurende negen jaar deze feiten zou hebben ondergaan, zonder concrete pogingen te ondernemen u hieraan te onttrekken. U met deze bedenking geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen dat uw familie niet welvarend was, wat het moeilijk maakte voor u om te vertrekken (CGVS, p.11). Ook deze uitleg overtuigt niet. U heeft immers familieleden in Jordanië wonen (CGVS 11/19929, p. 5), alwaar u overigens ook zelf jaren woonachtig bent geweest, waardoor moeilijk kan worden ingezien waarom u zelfs niet heeft getracht u tijdelijk aan de acties van het IDF te onttrekken door u bij uw familie in Jordanië te vestigen. Ook deze constatering ondermijnt uw bewering als zouden de invallen van het IDF dermate frequent en ernstig zijn geweest om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Het feit dat u op verschillende momenten werd vernederd en door Israëlische soldaten staande werd gehouden aan checkpoints is evenmin onvoldoende ernstig om te kunnen worden gekwalificeerd als een vervolging in de zin van de conventie van Genève, of om in aanmerking te komen als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing overeenkomstig 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat maakt u dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, of dat in uw hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart en schooldiploma's bewijzen uw identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. In verband met het attest van de gemeente Bayta dient vooraleerst te worden opgemerkt dat het document werd opgesteld in 2007 en feiten attesteert die zich in 2004 hebben voorgedaan. Bijgevolg stelt zich de vraag op welke basis dit document werd opgesteld. U stelt in dit verband dat uw vader een dergelijk attest zou hebben gevraagd aan de burgemeester (CGVS, p. 7). Het lijkt dan ook eerder een gesolliciteerd karakter te hebben. Volledigheidshalve dient in dit verband te worden vermeld dat het CGVS het gezien de politieke context op de Westelijke Jordaanoever, niet onmogelijk acht dat uw ouderlijke woonst door het IDF werd doorzocht en beschadigd, doch dat om redenen bovenstaand uiteengezet niet dienvolgens kan worden besloten dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade in zich van 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Daarnaast kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Westelijke

Jordaanoever als relatief stabiel kan bestempeld worden. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat uw broer L.(...) M.(...) M.(...) A.(...) M.(...) (OV 6.861.334), die op 16 augustus 2011 bij de Belgische autoriteiten een asielaanvraag indiende, eveneens de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gelooft niet dat verzoeker nog geïnterviewd zou worden omdat hij als veertienjarige stenen heeft geworpen naar het IDF tijdens de protestacties in Bayda. Verzoeker heeft echter verklaard dat hij ook geïnterviewd wordt omwille van zijn weigering om samen te werken met het IDF en dat zij hem zo onder druk wensten te zetten. Het Commissariaat-generaal stelt zonder enige informatie toe te voegen aan het administratief dossier dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker hiervoor persoonlijk geïnterviewd zou worden. De informatie in het administratief dossier bevestigt dat er controles en ernstige beperkingen allereerste zijn, maar er wordt niets vermeld over de situatie van jonge Palestijnen die hebben deelgenomen aan een protestactie en later onder druk gezet worden om mee te werken met het IDF. Met betrekking tot het incident in mei 2013 waarbij verzoeker werd afgetuigd omdat hij weigerde samen te werken met het IDF, stelt verzoeker dat hij gesteld heeft dat hij wel verzorging nodig had, maar dat hij na de verzorging in het ziekenhuis gewoon naar huis kon gaan. Hij had de vraag op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd begrepen en dacht dat men vroeg of hij in het ziekenhuis moest overnachten. Verzoeker koos er verder voor om naar België te komen om een asielaanvraag in te dienen, omdat de situatie in Jordanië ook niet eenvoudig is, zelfs al heeft verzoeker daar familieleden wonen. Ook verblijft verzoekers broer sinds 2011 in België in het kader van een asielprocedure hetgeen eveneens zijn keuze heeft bepaald om in België een asielprocedure in te dienen. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanhaalt dat er vaak betogingen zijn en dat deze vaak met geweld de kop worden ingedrukt. Verzoeker wenst erop te wijzen dat het begin van zijn problemen voortvloeit uit zijn deelname aan een betoging. Tevens stelt verzoeker dat de situatie op de Westelijke Jordaanoever volgens de informatie in het administratief dossier vooral gevaarlijk is voor jonge Palestijnen. Ook wijst verzoeker op het feit dat zijn broer ook een asielprocedure doorloopt in België en werd verhoord over de verschillende razzia's en invallen die hebben plaatsgevonden in hun woning. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat het geweld voortvloeit uit het feit dat Palestijnen gewelddadig reageren op de razzia's en arrestaties door de Israëlische ordetroepen. Verzoeker haalt zelf aan dat hij heeft deelgenomen en dat zijn familie slachtoffer is geworden van dergelijke razzia's, dat hij extra controles ondergaat bij checkpoints, dat zijn identiteitskaart reeds verscheurd werd bij een controle en dat hij later werd

gevraagd om samen te werken met het IDF. Tevens wijst verzoeker naar het aan het verzoekschrift toegevoegde rapport van Amnesty International waaruit blijkt dat er blind geweld wordt gebruikt, geen enkele vorm van gerechtigheid wordt gegeven aan slachtoffers van dit geweld en er straffeloosheid heerst. Ten slotte stelt verzoeker dat het enkele dagen na de bestreden beslissing tot een escalatie kwam in de Palestijnse gebieden en verwijst hij naar de aan het verzoekschrift toegevoegde artikelen.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van Amnesty International van 27 februari 2014, een rapport van Human Rights Watch van 3 juli 2014 en een aantal persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de gebeurtenis die enkele dagen voor zijn vertrek plaatsvond. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat Israëlische soldaten twee of drie dagen voor zijn vertrek het huis binnenvielen en hem sloegen (stuk 8, vragenlijst, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker echter tot tweemaal toe expliciet dat deze inval plaatsvond vier dagen voor zijn vertrek (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 12). Tevens verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij hierbij lichte kneuzingen en blauwe plekken opliep, maar geen medische zorgen nodig had (stuk 8, vragenlijst, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat de spier in zijn knie beschadigd was, waardoor een bloeding in zijn knie ontstond en verzoeker verzorging nodig had in het ziekenhuis van Rafidiya (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt verzoeker slechts dat hij met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken bedoelde dat hij niet in het ziekenhuis moest blijven slapen en dat hij de vraag op die manier had begrepen (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker slechts dat hij de vraag verkeerd begrepen had en dacht dat men hem vroeg of hij in het ziekenhuis diende te overnachten. De Raad stelt echter vast dat deze verklaring geenszins aannemelijk is. Immers, voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker gevraagd wat de verwondingen waren die hij aan de inval overhield, zonder enige verwijzing naar het ziekenhuis in de vraagstelling, waarop verzoeker spontaan verklaarde dat hij lichte kneuzingen en blauwe plekken had, maar geen medische zorgen nodig had (stuk 8, vragenlijst, p. 3.5).

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker geen medisch attest heeft van zijn verzorging in het ziekenhuis (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Bovendien verklaart verzoeker dat de Israëlische soldaten die het huis binnenvielen enkele dagen voor zijn vertrek zeiden dat ze hem nodig hadden en hem sloegen omdat verzoeker weigerde en zei dat hij niets misdaan had (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Het is echter niet aannemelijk dat zij verzoeker hiervoor pas in mei 2013 zouden voor belagen en mishandelen, terwijl verzoeker reeds in 2012 werd aangehouden bij een identiteitscontrole aan een controlepost, expliciet weigerde om voor hen te werken, zei dat hij de simkaart van het nummer dat hij opgaf kapot zou maken en vervolgens gewoon zijn identiteitskaart terugkreeg (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 12). De Raad merkt immers op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker gewoon mocht beschikken indien zij hem werkelijk wilden dwingen met hen samen te werken en pas maanden later om deze reden zijn huis zouden binnenvallen (stuk 5, gehoorverslag, p. 9).

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gearresteerd te zijn geweest (stuk 8, vragenlijst, vraag 3.1). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat hij verschillende keren gearresteerd werd (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Even later stelt verzoeker dan weer dat hij nooit effectief gearresteerd werd (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Verzoeker verklaarde overigens dat de Israëlische soldaten frequent bij hen binnen vielen omdat hij in 2004 stenen gooide (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 8, 9).

Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat het niet aannemelijk is dat het IDF verzoeker jarenlang viseerde en bij hen binnen viel omdat hij in 2004 als veertienjarige éénmaal betrokken zou zijn geweest bij het gooien van stenen naar Israëlische soldaten (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 8, 9). Verzoeker zou buiten deze ene keer dat hij stenen gooide immers nooit meer verwikkeld zijn geweest bij het verzet, noch op een andere manier politiek actief geweest zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6). Gevraagd waarom verzoeker gedurende negen jaar geïnterviewd werd terwijl vele Palestijnse jongeren stenen gooien en gevraagd worden om samen te werken, stelt verzoeker zelf dat hij niet weet waarom hij geïnterviewd werd en stelt hij slechts algemeen dat er Palestijnse jongens gearresteerd worden zonder proces (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Gevraagd waarom hij tien jaar na de feiten nog gevangen gezet zou worden door het Israëlisch leger, stelt verzoeker opnieuw slechts algemeen dat iemand die geen namen noemt zichzelf en andere dekt, dat veel mensen geen weerstand konden bieden aan de druk en dat er onlangs werd binnengevallen in het huis van een vriend, die nadien klacht neerlegde en een honderdjarig verbod kreeg om Israël binnen te gaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Tevens stelt verzoeker dat de razzia's niet alleen tegen zijn huis gericht waren, maar dat ook bij andere mensen werd binnengevallen door het Israëlische leger (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Bij sommige mensen gebeurde dit volgens verzoeker een paar keer per jaar, bij andere nooit en bij nog andere dan weer vaker (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Waar verzoeker, opnieuw gevraagd waarom de Israëlische autoriteiten specifiek in hem geïnteresseerd waren, stelt hij vervolgens dat zij wilden dat hij zich aan hen zou onderwerpen en met hen samen zou werken (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Verzoeker zou echter pas in 2012 gevraagd zijn om samen te werken met de Israëlische autoriteiten en dit kan dan ook bezwaarlijk gelinkt worden aan het feit dat hij in 2004 stenen gooide naar Israëlische soldaten en weigerde de namen van andere stenengooiers te geven (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9, 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er geen informatie in het administratief dossier zit omtrent jonge Palestijnen die deelnemen aan een protestactie en later onder druk gezet worden om mee te werken met het IDF, stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen geenszins kan worden afgeleid dat hij persoonlijk geïnterviewd werd door de Israëlische autoriteiten. Deze vaststellingen worden verder bevestigd doordat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker, indien hij werkelijk persoonlijk geïnterviewd werd door het Israëlische leger en onder druk werd gezet om met hen samen te werken, de Westelijke Jordaanoever zonder problemen met zijn eigen Palestijnse paspoort kon verlaten langs de Israëlische controleposten (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8, 11). Voorts stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat verzoeker pas in mei 2013 de Westelijke Jordaanoever verliet indien hij reeds sinds 2004 geïnterviewd werd (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 8, 11, 12). Verzoekers enige verklaring dat hij niet van een welgestelde familie afkomstig is, kan overigens geenszins overtuigen (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Verzoeker werd geboren in Jordanië, woonde er tot 1996 en heeft er volgens de verklaringen van verzoekers broer nog steeds een tante (stuk 5, gehoorverslag, p. 3; stuk 12, gehoorverslag M. L. M. A. M., p. 5). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de situatie in Jordanië ook niet eenvoudig is, zelfs als hij daar familieleden heeft wonen, stelt de Raad dat dit geenszins wegneemt dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zou trachten zich zo snel mogelijk aan de situatie te onttrekken indien hij werkelijk geïnterviewd werd. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekers broer de razzia's in het ouderlijke huis geenszins aangaf als vluchtmotief (stuk 12, vragenlijst M. L. M. A. M., p. 3). Hoewel verzoekers broer vermeldt dat verzoeker stenen gooide naar Israëlische soldaten, linkte hij de invallen tevens aan zijn beweerdde persoonlijke problemen met een bepaalde familie (stuk 12, gehoorverslag M. L. M. A. M., p. 18). Bovendien beschreef verzoekers broer dit slechts vaagweg als een probleem van de hele familie en

stelt hij dat er geen vaste frequentie was waarmee de invallen plaatsvonden (stuk 12, gehoorverslag M. L. M. A. M., p. 18, 19). Verzoeker verklaarde daarentegen dat hun huis een keer per maand en soms twee keer per week werd binnengevallen (stuk 5, gehoorverslag, p. 10).

De Raad stelt ook vast dat verzoekers verklaringen omtrent de controles aan Israëlische checkpoints die hij diende te ondergaan, waarbij zijn identiteitskaart een keer werd verscheurd, hij gefouilleerd werd of lang diende te wachten (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 9), evenmin volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Hierboven werd bovendien reeds vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij geviséerd werd door de Israëlische autoriteiten.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming betreft op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voorvoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Cisjordanië: Situation sécuritaire” van 9 mei 2014) en de aanvullende nota (COI Focus “Cisjordanië: Impact du conflit à Gaza sur la situation sécuritaire” van 7 augustus 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet beantwoordt aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Daarnaast blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever in juli 2014 grotendeels werd beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie “Bewakers van onze Broers” (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie “Beschermd Rand” in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidsstroepen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen. De Raad besluit evenwel dat dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig

geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde rapport van Amnesty International, het rapport van Human Rights Watch en de persartikelen bevestigen de bovenstaande vaststellingen, maar hieruit blijkt niet dat het geweld aanhoudend en willekeurig zou zijn in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift citeert uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en stelt dat hieruit blijkt dat de Westelijke Jordaanoever vooral gevaarlijk is voor jonge Palestijnen, stelt de Raad vast dat het feit dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er nog niet op duidt dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Waar verzoeker er verder in onderhavig verzoekschrift op wijst dat hij reeds het slachtoffer werd van Israëliische razzia's en extra controles bij checkpoints, stelt de Raad vast dat hierboven reeds werd opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij hierbij persoonlijk geviséerd werd. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker brengt dan ook geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF